

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 62

гр. Сливен , 20.04.2021 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в закрито заседание на двадесети април, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Ц. Сандулов
Красимира Д. Кондова

като разглежда докладваното от Мартин Ц. Сандулов Въззивно частно
гражданско дело № 20212200500185 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.420 ал.3 от ГПК.

Обжалвано е Определение № 260688 от 08.03.2021 г., постановено по
гр.д. № 1068/2020 г. на Районен съд Сливен, с което е
допуснато спиране на изпълнението по изпълнително дело №
20209150400075 по описа за 2020 г. на ЧСИ Г.Г., с рег. № 915 в регистъра,
воден от Камара на частните съдебни изпълнители.

Твърди се, че съдебният акт е неправилен и необоснован, постановен в
нарушение на процесуалните правила и незаконосъобразен, поради което
следва да бъде отменен и вместо него да бъде постановен друг, с който
молбата на длъжника по изпълнителното дело С.К. да бъде оставена без
уважение. На първо място съдът е счел, че са представени писмени
доказателства за недължимост на задължението, като такива е посочил :
„договор за встъпване в дълг от 29.12.2017г., по силата на който БГ Планта
ООД като поемател встъпва в дълга на С. З. К. и поема всички задължения по
договори за аренда“.

Жалбоподателите считат, че този представен Договор за встъпване в
дълг е съставен допълнително документ за целите на производството по
спиране на изпълнението, като доводите за това са следните :

С оглед развилите се вече две искиви производства, за които и съдът в Определението си сам констатира, този договор за встъпване в дълг не е представян до този момент, а едва с молбата за спиране. На следващо място този договор за встъпване в дълг не е посочен и в депозирания от ответника писмен отговор на исковата молба по конкретното дело, въпреки, че го е представил в молбата за спиране. Причината за това е ясна, договорът за встъпване в дълг е съставен за нуждите на процеса и същият е антидатиран и не отразява действителната воля на страните. Този договор, както сам е посочил и съда, не е достигал до знанието на жалбоподателите, въпреки неговата дата на съставяне и въпреки развилите се вече две дела. Абсолютно лишено е от всякаква и житейска и икономическа, счетоводна и правна логика е твърдението, че по сключени договори за аренда, задълженията за аренда ще се заплащат от трето лице, а не от земеделския производител, като това трето лице ще е юридическо лице - търговско дружество, което по никакъв начин не е свързано с ответника С.К.. Представяйки този договор едва сега с тази молба за спиране се заобикаля и лишава ищеца от възможността за оспорване на представения договор, доколкото същият е представен в едностранното производство по молба за спиране. Ако този документ съществуваше действително, то тогава ответникът е следвало да го представи пред съда още с отговора на исковата молба и с представянето на платежните, за които твърдеше, че доказват плащанията. Видно е, че по този начин се стреми да бъде постигнат резултат чрез представянето на съставен за целите на производството документ.

На следващо място, по отношение на представените плащания, то тези плащания няма как да бъдат приети, че касаят именно отношенията между С.К. и жалбоподателите по конкретния договор за аренда, представен в заповедното производство. Тези твърдения и на двете страни са спорни и по същите следва да се произнесе съда в хода на исковото производство, макар, че с това Определение за спиране същият вече е формирал вътрешна воля.

На следващо място се обжалва постановеното определение за спиране и с оглед неговото съдържание в диспозитива, който е така написан, че спира изпълнението за сумата 55 354 лева /петдесет и пет хиляди, триста петдесет и четири лева/. С този си диспозитив, съдът се е разпоредил извън предмета на

производството, което е висящо пред него. Образуваното гр.д. № 1068/2020г. е с цена на предявените искове от 14 314, 68 лева (четиринадесет хиляди триста и четиринадесет лева и 68 ст.), във връзка с издадена Заповед за изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 6899/2019г. на РС Сливен за същите суми като главница и във връзка с Договор за аренда на земеделска земя от 22.07.2016 г., с нотариална заверка на подписите с рег. № 8834 от 22.07.2016 г. на нотариус Н.С. с рег. № 123 от Нотариалната камара, вписан в Служба по вписванията гр. Сливен с вх. № 5252 от 26.07.2016 г., акт 73, том III, дв.вх. № 5267. Този състав на съда

няма правомощия да се разпорежда с права извън предмета на делото, което е висящо пред него, въпреки приложените според него писмени доказателства за плащане, които не можел да пренебрегне. Още повече, че по гр.д. № 1071/2020г., едно от делата между същите страни има постановено Определение от 20.01.2021 г. отново по молба депозирана от длъжника по реда на чл. 420 от ГПК, с което се отказва спиране на

изпълнението. По гр.д. №1013/2020г., друго от общо 4-те дела между страните също има вече произнасяне за спиране по реда на чл.420 от ГПК. И по двете дела, съдът се е произнесъл досежно изпълнението по процесните заповеди за незабавно изпълнение. Произнасяйки се върху сумата от 55 354 лева по гр.дело № 1068/2020г. съдът се е произнесъл по искане, което не е правено от длъжника, по искане по което не е компетентен да се произнесе и по искане по което вече има произнасяне от други два състава на РС Сливен. Определението в тази му част е абсолютно незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Така постановеното Определение за спиране ако бъде оставено в сила от въззивната инстанция, следва да касае единствено и само спиране на изпълнението до влизане в сила на Заповед за незабавно изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 6899/2019. на РС Сливен, и същото Определение не касае цялото изпълнително дело, образувано въз основа на 4 изпълнителни листове. Дори и да се

приеме, че са налице основания за спиране, то тогава съдът следва да постанови частично спиране на основание чл. 421, ал. 2 от ГПК. В тази връзка по отношение на частично спиране - Определение № 523 от 20.07.2012 г. по гр. д. № 502 / 2012 г. на Окръжен съд - Враца. Смятам, че доколкото има висящи още три отделни производства, съставът постановил спирането не е компетентен да се произнася и по другите дела, доколкото същите не са

предмет на образуването пред него исково производство. С така постановеното спиране се нарушават правата на жалбоподателите доколкото се спира цялото дело и по този начин същите не могат да предприемат активни действия с цел събиране на вземанията им от длъжника. От друга страна на длъжника се дава защита в нетърсен обем от него и по този начин същият се ползва с привилегия в един уж равнопоставен процес.

Няма постъпил отговор на тази жалба.

Няма спор по отношение на фактите. За да постанови обжалваното определение, районният съд е приел, че са представени писмени доказателства за недължимост на задължението, като такива е посочил : „договор за встъпване в дълг от 29.12.2017г., по силата на който БГ Планта ООД като поемател встъпва в дълга на С. З. К. и поема всички задължения по договори за аренда“. Ето защо съда намира за основателно, макар и не за целия размер, искането на ответника да бъде спряно изпълнението по вече образувано изпълнително дело. Приложима е хипотезата на чл.420 ал.2, т.1 от ГПК - от длъжника са представени доказателства, че търсената от него сума, в коментирания по-горе размер, не се дължи. Тук може да се коментира, че в договора за встъпване дълг участват само длъжника на ищеца и трето за делото лице, както и че липсват данни и доказателства по делото, че ищеца е уведомен за него. При това положение не е спазена разпоредбата на чл.102 ал.1, изр.първо от Закона за задълженията и договорите, но все пак двамата кредитори са получили плащане на почти цялата дължима им сборна сума по четирите изпълнителни листа, а то-плащането, не може да бъде пренебрегнато, вкл. и от съда.

Настоящият състав не споделя изцяло вижданията на районния съд, но доколкото са налице писмени доказателства за извършени плащания, намира крайния резултат за правилен.

Съгласно чл. 73, ал. 1 ЗЗД всяко задължение може да бъде изпълнено от трето лице, дори против волята на кредитора, освен ако той има интерес от личното изпълнение на длъжника. Изпълнението от третото лице погасява вземането на кредитора и освобождава длъжника, така както ако самият длъжник би изпълнил. След изпълнението кредиторът, не може да иска нищо повече от длъжника, тъй като тази облигационна връзка престава да

съществува – тя е погасена от изпълнението. Плащането от трето лице създава облигационна връзка между платилия чуждото задължение и длъжника. Тези отношения обаче нямат никакво значение за удовлетворения кредитор. Съгласно чл. 74 ЗЗД третото лице се суброгира в правата на удовлетворения кредитор, ако е имал интерес да изпълни или има иск за неоснователно обогатяване по чл. 59 ЗЗД, ако е изпълнил без да има интерес от това.

От писмените доказателства, макар и оспорени, може да се приеме, че по арендните договори са извършени плащания в размер близък до претендирания и по четирите договора. Поради това обоснован е извода, че е налице хипотезата на чл.420 ал.2 т.1 от ГПК. Неоснователно е искането за частично спиране на изпълнението, тъй като вземането по настоящето искова производство не е достатъчно индивидуализирано в изпълнителното т.е не е посочено кои точно изпълнителни способности са насочени към събиране на това вземане.

Ръководен от изложените съображения съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба подадена от Б. Г. Б., ЕГН ***** от гр. Стара Загора, ***** и В. Д. Ш., ЕГН ***** от гр. Стара Загора, ***** чрез представител по пълномощие против Определение № 260688 от 08.03.2021 г., постановено по гр.д. № 1068/2020 г. на Районен съд Сливен, с което е допуснато спиране на изпълнението по изпълнително дело № 20209150400075 по описа за 2020 г. на ЧСИ Г.Г., с рег. № 915 в регистъра, воден от Камара на частните съдебни изпълнители.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____